

1

ONTSLAG EN RIJSTPAP

Feniks Lichtjes werkte al vijf jaar in het ideeënlaboratorium van de Fabriek voor Buitenaardse Benodigdheden en hij was de wakkerste werknemer ooit. Meer dan de helft van de materialen en gadgets voor ruimte reizigers was door hem bedacht. Zijn baas, Vladimir Broeknat, vond het dan ook jammer dat hij hem vandaag moest ontslaan omwille van dwingende redenen.

‘Welke dwingende redenen?’ vroeg Feniks verbaasd.

Mijnheer Broeknat schraapte zijn keel en begon de lijst met redenen voor te lezen: ‘Het vertellen van ongeloofwaardige verhalen, het imiteren van collega’s en oversten met de bedoeling hen belachelijk te maken, het spuiten van graffiti in de gang, het zingen van onfatsoenlijke liederen ...’

‘Onfatsoenlijke liederen?’

‘... zodat de collega’s zich niet op hun werk kunnen concentreren, het kweken van salamanders in de fontein op het binnenplein, het negeren van minder interessante collega’s, het opgebruiken van het toiletpapier zonder dat bij de aankoopdienst te melden, het morsen van

verfdruppels van de voordeur tot aan het magazijn, het laten rondslingeren van kinderachtige stripverhalen en tenslotte het opeten van de boterhammen met peperpaté van de directeur. Dat was, zeg maar, de druppel die *het zwembad* liet overlopen.’

‘Maar ik ben de beste ideeënbedenker die jullie hebben,’ zei Feniks, omdat hij het gevoel had dat het gepast was om een beetje te protesteren. In zijn achterhoofd plande hij echter al hoe hij deze onverwachte vrijheid zou benutten.

‘Cholera, Feniks! Je bent de allerbeste! Denk je dat ik het leuk vind om je de laan uit te sturen? Maar dit keer kan ik je geen *hoed* boven het hoofd houden, je bent te ver gegaan. De beslissing van de directeur is onherroepelijk. Je mag je spullen pakken en vertrekken.’

‘Bedankt dat ik tenminste mijn spullen mag pakken, mijnheer Broeknat.’

‘Het was fijn om met je samen te werken, Feniks.’

‘Tot ziens, mijnheer Broeknat, en veel succes met het vinden van mijn opvolger.’

Eerst haalde Feniks Lichtjes zijn schetsboek in het labo. Sommige laboranten hadden de geruchten over zijn ontslag al gehoord en hoopten op drama en sensatie, maar Feniks deed net alsof hij niet merkte hoe ze naar hem keken en was al buiten voor iemand iets kon vragen. Hij nam van niemand afscheid, behalve van zijn salaman-

ders die nog steeds in de fontein op het binnenplein woonden en het daar erg naar hun zin hadden.

Voor hij de Fabriek voor Buitenaardse Benodigdheden voorgoed verliet, liep hij nog even langs de refter, want ondanks die drie boterhammen met peperpaté had hij nog steeds honger. Daarom lepelde hij ook nog het potje rijst-pap van de directeur leeg, dat maakte nu toch niet meer uit.

2

TOVERDRANK EN TOEKOMSTVOORSPELLEDE TANDEN

Feniks Lichtjes maakte zich geen zorgen over zijn werkloosheid. Hij had zoveel talenten dat hij zonder probleem ander werk kon vinden en hij had zoveel ideeën dat hij makkelijk in leven kon blijven zonder job, maar er waren twee dingen die hij jammer vond. Ten eerste droomde hij ervan om avonturen te beleven in de ruimte, maar hij had nog niet genoeg gespaard om een ruimteschip te kopen. Ten tweede wist hij dat zijn zus, Noevella, ging zeuren over het feit dat hij ontslagen was.

‘Wat?’ schreeuwde Noevella. ‘Hoe is dat mogelijk! Wat een eikels! En heeft die Broeknat het niet voor jou opgenomen? Nee, natuurlijk niet, die ondertafelkruiper. Onvoorstelbaar!’

Ze nam het samoeraizwaard dat aan de muur hing en kliefde er de fruitschaal mee doormidden.

Ze staat tenminste aan mijn kant, dacht Feniks. Hij had zijn zus liever als bondgenoot dan als tegenstander.

‘En wat ben je nu van plan, Feniks? Je gaat in elk geval een klacht indienen tegen de Fabriek voor Buitenaardse Benodigdheden. Ze moeten je een schadevergoeding geven, of ik zal die lapzwans van een directeur eens een bezoekje brengen!’

‘Dat is niet nodig,’ zei Feniks.

‘Waarom niet? Ga je over je heen laten lopen als een slappe deurmat? Als je toelaat dat ze je buitengooien als een oud vod, dan ben je een vod, Feniks! Je mag zo’n verandering niet pikken en heb je er al over nagedacht waarvan we nu gaan leven? Hoe moeten we onze rekeningen betalen? Aaah! Wat een schijtdag!’

Feniks vond deze dag best meevallen, maar dat zei hij niet tegen Noevella, want die zou zijn mening ongetwijfeld aanstootgevend vinden.

‘Het zingen van onfatsoenlijke liederen,’ mompelde Feniks. ‘Ik vraag me af wat er zo onfatsoenlijk is aan mijn liedjes, ze gaan over het leven en de liefde, zoals bijna alle liedjes.’

‘Wat?’ vroeg Noevella, maar toen besloot ze dat het gemompel van Feniks haar eigenlijk niet boeide en haar keel deed pijn van al dat roepen.

‘Aaaaw! Mijn keel!’

‘Wat? Alwéér keelpijn?’ vroeg Feniks.

‘Ja en dat is jouw schuld, met je belachelijke ontslag! Ik heb nieuwe toverdrank nodig!’

Feniks zuchtte. ‘Je bent verslaafd aan dat spul.’

‘Niet waar! Ik heb gewoon af en toe een toverdrankje nodig voor mijn keel!’

‘En om je zenuwen te kalmeren.’

‘Omdat jij altijd op mijn zenuwen werkt!’

‘Allemaal goed, ik ga al!’

Geërgerd nam hij de lege fles uit de keukenkast en vertrok, op zoek naar heksen.

Dat er net vandaag heksen in de stad waren aangekomen, was toch een bewijs dat deze dag best meeviel, vond Feniks. Het leven was niet zo verschrikkelijk als Noevella dacht.

De met sterren en spiralen beschilderde heksenhuizen-op-wielen stonden geparkeerd op de Grote Markt. Op het dak van een van de woonwagens stond een man saxofoon te spelen tussen de berkenbomen die daar groeiden. Daarboven glinsterde een ruimteschip dat de vorm had van een gigantische paardenbloempluis. Het zweefde zo hoog boven het marktplein dat Feniks bijna zijn nek verrekte toen hij het beter probeerde te bekijken.

Wat een prachtige machine!

Toen hij klaar was met het aanschouwen van dit wonder van techniek, liep hij resoluut naar de groenste woonwagen en klopte op de deur. Een jonge heks verscheen in de deuropening en keek hem nieuwsgierig aan.

‘Verkoop je toverdrank tegen keelpijn?’ vroeg Feniks.

‘Natuurlijk, schat, kom binnen!’ zei de heks.

Het huisje van de heks was klein en pulde uit van de spullen. Het rook er naar salie, kaneel en nog iets – citro-nella misschien, of zeep. De muziek die opstond, klonk als een ouderwetse fabriek en zijn lijf begon vanzelf te bewegen op het ritme.

‘Een drankje tegen de keelpijn dus?’

‘Ja, zoiets dat tegelijk een kalmerend effect heeft. Alsje-blijft.’ Met een zwierig gebaar overhandigde Feniks haar de lege fles.

De heks zette die op de tafel van verweerd hout waarop tientallen potjes en flesjes stonden. Vervolgens begon ze de ingrediënten te selecteren.

Feniks danste naar de andere kant van de woonwagen om daar het altaar te bekijken. Tussen de gebruikelijke dingen die mensen op een altaar zetten zag hij iets bijzonders: een kunstgebit.

Wie legt er nu een kunstgebit op een altaar?

Hij haalde een pen uit zijn binnenzak en tikte er voorzichtig tegen.

‘Geëerde gast, wees gegroet,’ zei het gebit. Het was alsof er nog een mond omheen zat, en kaakspieren die het konden laten bewegen.

‘Waaat!’ Feniks sprong achteruit. ‘Wat is dat?!’

‘Tot mijn genoegen maakt u het goed,’ ging het gebit verder.

‘O, dat zijn de tatertanden,’ zei de jonge heks, alsof een sprekend gebit een alledaags fenomeen was. ‘Ze waren